

1825-1872

D Bolintineanu

DIMITRIE BOLINTINEANU

SCRIERI

Ediție în două volume

1
POEZIE

Ediție îngrijită, studiu introductiv, tabel cronologic,
note și comentarii, iconografie de Teodor VÂRGOLICI

Știința

Lit.ro
 Prefața lui D. Bolintineanu reflectă, concis, spiritul ideilor noi ale epocii, care începuse-
 ră să schimbe optica asupra poeziei, atribuindu-i o nobilă misiune, patriotică, națională și
 socială, relevă că poetul era conștient de momentul social-politic și cultural-național în care
 apărea volumul său.
 Respect per Cu excepția a trei poezii, reproduse de noi în corpul ediției de față, toate celelalte din
 cuprinsul primului volum al lui D. Bolintineanu au fost reluate în volumele sale ulterioare.

CÂNTEC
 (COLO-N VALEA ÎNFLORITĂ...)

Apărută în *Colecție din poeziile domnului D. Bolintineanu* (1847), de unde a fost repro-
 dusă în *Foaie pentru minte, inimă și literatură*, an. XV, nr. 23, 7 iunie 1852, p. 92.

PUTEREA CÂNTECULUI (BALADĂ)

Apărută în *Colecție din poeziile domnului D. Bolintineanu* (1847).

CÂNTEC
 (ZBOARĂ, ZBOARĂ PORUMBIȚĂ...)

Apărută în *Colecție din poeziile domnului D. Bolintineanu* (1847).

CÂNTECE ȘI PLÂNGERI, 1852

În vara anului 1852, D. Bolintineanu întreprinde o călătorie în Transilvania, stând câțva
 timp la Mehadia. Așa cum rezultă dintr-o scrisoare adresată lui A. Zane, la 2 iunie 1852, că-
 lătoria avea un dublu scop. Mai întâi: „Măine plec la Mehadia, cu orice preț, voind a întâlni
 pe soru-mea”. Iar apoi: „Dacă m-a lăsa să șed în Transilvania, am să tipăresc manuscrisele
 ce le târăsc după mine ca pe copiii mei” (cf. N. Cartoian: *D. Bolintineanu. Scrisori din exil*,
 în *Neamul românesc literar*, an. I, nr. 6, 1 iunie 1909, p. 465). În Transilvania nu izbutește să
 tipărească nimic. Probabil însă că, prin intermediul surorii sale, Ecaterina, îi transmite lui
 G. Sion manuscrisul volumului *Cântece și plângeri*.

Cu excepția a trei poezii, reproduse de noi în corpul ediției de față, toate celelalte din
 cuprinsul acestui volum au fost reluate în volumele ulterioare.

O NOAPTE PE CAL

Apărută în *Cântece și plângeri* (1852). Partea care conține cântecul străinului a fost relu-
 ată de sine stătătoare, sub titlul *Străinul*, în *Poeziile vechi și noi ale d-lui Dimitrie Bolintineanu*
 (1855).

RÂUL VIEȚEI

Publicată în *Zimbrul*, an. II, nr. 47, 10 decembrie 1851, p. 175. Inclusă în *Cântece și*
plângeri (1852).

CIOBANUL

Apărută în *Cântece și plângeri* (1852).

CUPRINS

<i>Introducere în opera lui D. Bolintineanu</i> (Teodor Vărgolici)	5
<i>Tabel cronologic</i> (T. V)	23
<i>Notă asupra ediției</i> (T. V)	29

Din ediția
POEZII DE D. BOLINTINEANU
atât cunoscute cât și inedite
1865

FLORILE BOSFORULUI

Esmé.....	32
Ghiaura.....	34
Rabie.....	34
Almelaiur.....	38
Sărutarea.....	39
Leili.....	40
Suspinul Bosforului.....	45
Mehrubé.....	46
O noapte de vară.....	49
Caigiul.....	50
Odalisca.....	50
Kâz-Culesi.....	52
Fata de la Candili.....	56
Furtuna.....	56
Insola Prinkipo.....	57
Sânta Sofia.....	57
Sclavele în vânzare.....	61
Gulfar.....	63
Sandalul.....	68
Ziulé.....	68
Fatmé.....	70
Dorința.....	71

Mormântul ei	73
Nu mai este.....	73
Aplec ochii	74
Singurătatea.....	74
Cercheza	75
Eu viu	76
La Luiza	76
Hial.....	77
Legivera	80
Se scaldă.....	80
Dilrubam	82
Tu dormi.....	85
Blestemul dervișului	87
Naidé.....	87
Halalia.....	93
Unde mergi?.....	93
Cheamă-mă.....	93
Fata popii.....	94
O noapte de amor.....	94
La o mică fată de grec	101
Vermeliul.....	102
Suspinul	102
Întoarcerea	102
Ți-aduci aminte	104
Odă.....	105
Lasă-mă	106
La doamna I.	106
La Victoria Z.	106

LEGENDE ISTORICE

Cea de pe urmă noapte a lui Mihai cel Mare.....	108
Preda Buzescu.....	109
Muma lui Ștefan cel Mare	110
Ferentarul (fragment dintr-un marș vechi)	111
Fata de la Cozia.....	112
Un ostaș român închis peste Dunăre	113
Mircea la bătaie.....	113
Mihai scăpând stindardul.....	114
Mircea cel Mare și solii.....	115
Căpitanul de vânători	117
Marioara	118
Doamna lui Neagu	119
Cupa lui Ștefan.....	120

Sora Ana	121
Daniel Sihastru	123
Fiaștrii.....	123
Întoarcerea lui Mihai	125
Miron Costin	125
Monastirea Putna	126
Ghinea grecul.....	127
Ștefăniță-domnul.....	128
Mihai la pădurarul	129
Cozia	129
Ogogenii	131
Bogdan în Polonia.....	132
Năvala lui Țepeș.....	135
Apa Bârsei	135
Grozea vornicul.....	137
Mihai revenind de la Dunăre.....	137
Domnul Mavrogheni	138
Han-tătar	139
Rossandra	140
Bârlad.....	143
Baia.....	144
Codru Cosminului.....	146
Ștefan la moarte.....	147
Dumbrava Roșie.....	148
Maria Putoianca	149
Dragomir sau Cetatea lui Radu Negru	150
Muma lui Mihai.....	151

BASME

Fata din dafin	153
Mihnea și baba (Dupe o tradiție).....	155
Doamna și scutierul.....	160
O noapte la morminte	161
Moartea.....	163
Radu-domnul și fata din casă	163
Zina-doamna	164
Domnul de rouă	167
Doamna lui Negru și bardul	168
N-aude, n-a vede, n-a greul pământului	170
Făt-Frumos.....	173
Domnul Tighinei.....	175
Seneslas.....	177
Peștera muștelor	177

Herol	179
Pagiul bătrân	181
Cerbul	181
Umbră răzbitoare	183
Capul avarilor	185
Mureșul și Aluta (Oltul)	186
Dochia	187

MACEDONELE

Românele din Cavaia	191
Păstorița și miaua	192
Lupta în pădure	193
Copăciarul	201
Fecioara din Milia (Amerul)	202
Lupta păstorilor	203
Fecioara Maria	211
Cântecul nunții în Castaria	212
San-Marina	213
Dora	215
Ioana	216
La ospăț	217
Păstorul murind	218
Testamentul unui păstor	219
Amantele Ciliz	220
La mormântul Ciliz	223
La Bălțat	224
La o păstoriță	227
Fluturul și floarea	228
Cântecele gramoștenilor	230
Visul	231
La ospăț	233
Cilia culcându-se	234
Zi de sărbătoare	235
La o umbră	236
La o păstoriță necredulă	237
La Agnesa	238
Armele noastre	239
Amorul	239
La o viorică	240
Cine sunt	241
La o femeie sănătă	241
Femeia	242
Să ne bucurăm	242

Grija	243
La Ziuța	244
Tilia	245
Înțelepții nebuni	245
La o gramușteană	246
La primăvară	246
Insecta	247
Dac-aveam putere	247
La Tilia	248
La aceeași	248
Cât va viețui	249
Tilia, dulce nume	250
Fata din turn	250
Blestemul păstorului	252
Sficiunea	253
Marina	254
Edessa	255
Zioara	258

REVERII

O fată tânără pe patul morții	268
Viziunile	269
Călătorul și sufletul	270
Cântece din exil	270
Scopul omului	272
La lampa mea	273
Îngerii la rugăciune	274
Umbrei soru-mei Caterina	277
Palatul domnilor	277
Exilatul	278
La patrie	278
Nu mai voi consolațiune	280
Plângerile poetului român	281
Fericirea	282
Moartea	283
Un tânăr român murind în streinătate	283
Proscrisul	285
Elegie	286
Elegie la o tânără fată	287
Deșertul	287
Morții	288
Fecioara	290
O cugetare	291

O patimă.....	292
Cântec	292
Muma tânără.....	292
Invocație	293
Cântice și sărutări.....	294
La o rondurelă.....	294
Ziua bună la țară.....	295
Timpul	297
La Ștefan Golescu.....	299
La Constantin Negri	299
Mireasa mormântului.....	300
La un orb	301
La un amic sărac.....	302
La un martir.....	302
La un schelet	304
La flori.....	304
La uitare.....	305
La români	306
La piramide	307
La țară	311
La România	312
La pizmă	312
La un avut.....	314
La Unire.....	315
La un poet	316
La avere.....	317
La Cilia.....	317
Clavecinul.....	318
La băile Cleopatrei	320
Odă.....	322
O umbră	323
Un regres	323
La.....	324
La.....	324
Fecioara dimineții	325
La o nălucire iubită.....	326
La ziua aniversală	326

DIVERSE

Portretul ei.....	327
Singur.....	328
La Dumnezeu.....	328
Mihai și călăul.....	329

Hoții	330
Ziua onomastică	331
Viața	332
La dreptul celui mai tare.....	333
La Isus pe cruce	333
Pandurul bătrân.....	334
Ielele	335
Copilul	337
Cântec național.....	338
Cântec	338
Plopul.....	339
Lăutarul	339
La o damă română.....	342

DIN ALTE EDIȚII

COLECȚIE DIN POEZIILE DOMNULUI

D. BOLINTINEANUL, 1847

Cântec	346
Puterea cântecului (Baladă)	346
Cântec	349

CÂNTECE ȘI PLÂNGERI, 1852

O noapte pe cal.....	350
Râul vieții.....	371
Ciobanul	373

NOTE ȘI COMENTARIU	377
--------------------------	-----

FLORILE BOSFORULUI

ESMÉ

Ca Esmé mai dulce floare
Cu dezmierdător parfum,
N-a mai strălucit sub soare
De la Tunis la Batum!

Sub privire-i s-aurește
Unda lină din Bosfor
Și, văzând-o, Gul¹ roșește,
În grădină la Nihor².

Ca mărgăritarul albă
Și cu părul de ebin,
Ochi de foc și mână dalbă,
Gura, grațios rubin;

Naltă, delicată, fină,
Dar cu brațul rotunzior,
Sânul ei, sân de vergină
Unde dulci mistere zbor.

De un an e măritată.
De ghiauri³, de musulmani,
Și de frenci⁴ e lăudată;
Are optsprezece ani!

Când o vezi la preumblare
Sub iașmac⁵ adus din Șam⁶,

Ca o stea prin nori, apare
Dulcea fică-a lui Osman⁷.

Feregeaua-i⁸ se-mlădie
Pe kiahui⁹, bogat cerchez¹⁰,
Cu dalga¹¹ de selemie¹²,
Cu șalvari largi de geanfez¹³.

Când ea lasă cu dulceață
Vălul ei a flutura,
S-ai trei zile-aici în viață,
S-o vezi astfel, tu le-ai da!

Când Esmé umblă prin casă,
Coamele-i de talpe trec
Și-ntr-o mie cozi se lasă
P-al ei sârmali-elec¹⁴.

La plimbare când ea iese,
'Noadă păru-i, elegant,
Peste cap, în valuri dese
Cu un ac de diamant.

Oh! amar cui o privește
Un minut făr' de iașmac!
Mai amar cui o iubește!
Dorurile nu-i mai tac!

De la frunte la picioare
E un fermec grațios!
Sufletul ei e un soare,
Corpul ei un crin frumos!

A sa inimă se duce
În secret dup-un ghiaur,
Patimile, strânse dulce
În arzându-i sân, murmur.

Sub verdea leasă

Unde se-ndeasă

Visele-n cor,
La umbra lină
Unde suspină
Linul Bosfor,
Când raza beată,
Ca o săgeată
Cade mereu,
Sub neagra stâncă
Aș vrea, da, încă,
Să m-aflu eu,
Pe flori molateci,
Verzi și sălbateci
Flori de păduri,
Cu frunte-arzândă,
Pe bucla blândă
Unei ghiauri!

RABIÉ¹

E oara când s-aprinde a lui Lial² făclie
Și varsă valuri d-aur pe marea azurie,
Lăsând ca să se vază mișcând din aripiori,
O pulbere-argintoasă de mii de peștișori;
Frumoase mozaice, divine, infinite,
Ce schimbă ale lor forme bizare, strălucite!
Lucrare minunată, tablou desfătător,
Ce ne amintă încă p-al vieții autor,
Făcând ca să se uite durerea ce dărâamă!
O, fiu al periciunii! om, mizeră țărână,
Ce într-o zi trăiește și un fatal minut
Coboară în morminte nestabilul tău lut!
Grăbește-te de gustă, cât viața ta lucește,
Această frumusețe ce dulce ne răpește,
Ast fermec fără moarte, aceste străluciri,
Ce, răsfățându-ți dulce arzânde simțiri,
Îmbată al tău suflet și-l face de tresare
Sub mâna Provedinții, d-amor și desfătare!

Oh! mâne-a ta țărână de vânt se va răpi!
Căci moartea stă ascunsă sub floarea ta d-o zi.
Alături cu lumina e umbra care zace;
Alături cu o stâncă prăpastia se face!
Dar să te bucuri numai nu este de ajuns:
Căci robul ce trăiește de lanțul său pătruns,
Tiranul stând pe tronu-i au tot acea durere,
Unul să poarte lanțul, celalt a sa putere,
Și toți deopotrivă se bucură aci
De răul ce pot face nainte d-a peri.
De crimă-i ucigașul, vai! e ferică încă!
Și orbii chiar se bucur în noaptea lor adâncă.
Tu, bucură-te însă d-aceste dulci vederi
Ce fac deopotrivă pe omul de dureri
Cu zeii! Fii ferică, când ai putut în lume,
Prin fapte generoase, să-ți lași un dulce nume!

Sultana favorită, în chioschiu-i răpitor,
Cu ochii uzi de lacrimi, se uită pe Bosfor.
Nici șopta sărutării suavii aurele
Pe unda semănată de pulbere de stele,
Nici dulcile suspine ce-n pomi la Iscudar³
Exală-n sânul serii fia lui Ilbahar⁴,
Nici cântul ce modulă pescarii-n depărtare,
Nici splendida lumină ce scânteie pe mare,
Nimic nu răspândește din sufletu-i rănit
Idea răzbunării ce-n doru-i a zâmbit.
Dar ea era frumoasă, și jună, și plăcută!
Când cu atâtea grații de ceruri fu născută,
Ea fuse destinată să șteargă cu amor
P-a oamenilor frunte al patimilor zbor,
Așa precum o floare cu bucurie vine
Și-n lacrimile noastre s-amestecă cu bine.
Dar lumea îi schimbăse destinele-i cerești:
Căci omul e ca focul din care îți urzești
Unealtă ce omoară sau care trebuiește.
O, lume! dacă suferi, chiar ție mulțumește!
Dar valul ce se sparge pe-ntinsa Marmara⁵
În nopți de vijelie nu are-albețea sa,
Și bolta înstelată nu e strălucitoare
Ca ochii favoritii, Rabia, dulce floare!

Un om stă în genuche, ascultă în tăcere.
 – „Ali, tu nu știi încă adâncă mea durere?”
 Întreabă favorita pe vechiul ei hadân⁶.
 – „Nu știi nimic!” răspunde fățarnicul bătrân.
 – „Toți vor ca să mă peardă! Allah! toți mă înșeală!”
 Câslar-agar⁷ îmi dete în fine o rivală...
 Știi tu ce-i o rivală? E moartea mea, Ali!
 Ambițiunea mică de a putea domni
 Îl face să urască a mea înrăurire
 Și prin mijloace crude să cheme-a mea peire.
 Rivala ce-mi dă mie uzurpatorul meu
 Se zice că-i frumoasă! Nu cred nimica eu!...
 Voi sângele, voi viața acei ce mă doboară!
 O crimă! vezi, eu tremur! dar trebuie să moară!
 Sultanul de trei zile în chiosc la Candili⁸
 Petrece cu cercheza... Tu o cunoști, Ali.
 Almeia⁹ ce în danțuri atât de rușinoase
 Și-arată cu talentul și formele-i frumoase!
 Bogazul¹⁰ curge iute sub chioschiul ce-am numit,
 Și care, despre mare, nu este îngrădit...
 Cercheza dântuiește c-un negru oarecare,
 P-a cărui față scrie: *minciună și trădare!*
 Cincizeci de pungi de aur... Pricepi ideea mea?
 O repede săltare ne va scăpa de ea.
 Sultanul o s-o crează-necată din tâmplare.
 Tu, ca să faci să uite această înecare,
 Vei pune foc îndată pe mal la Scutari!”
 – „Întocmai se va face!” răspunde-atunci Ali.

În chioschiul său cel verde, la Candili, pe mare,
 Sultanul se îmbată de dulce desfătare,
 Privind când focul zilii pe dealuri strălucind,
 Când luna ce se-nalță ca salbă de argint,
 Când alba baiaderă ce-n danțuri grațioase
 Arată ale-ei talente și forme voluptoase.
 Mărețul chiosc își udă picioarele-n Bosfor,
 Și-n unda fugătoare se miră cu amor.
 Sub chiosc curentul trece cu vie repejune,
 Iar murmura-i învită la dulce moliciune.

O sală octogonă formează acest local
 În care strălucește tot luxu-oriental.
 O grupă d-odalisce¹¹ apar aici în sală,
 Ca visele juneții ce inima exală.
 Colo, fumând tăcută, o tânără hanâmă¹²
 Se pleacă visătoare pe mica-i albă mână;
 Iar rumena-i guriță ca fragul pârguit,
 Din narghelea exală un fum îmbălsămit.
 Mai colo o cercheză se joacă c-un hanger
 Și pare ca fantasma ce a venit din cer,
 Când lupta încetează, la bravul adormit,
 Și joacă cu armura și ciofu-i aurit.

Dar iată baiadera! Ca steaua în lumină,
 Ea arde-n frumusețe lumească și divină!
 Cosițele-i se scutur pe umerii de crin,
 Muiate-n diamante, ca focul cel divin
 Al stelelor de aur, ce-n umbră și tăcere
 Cu umbra împreună tresare de plăcere.
 Doi ochi focoși, dulci, negri, frumos se răcoreau
 În umbra unor gene prelungi ce-o copereau,
 Ca razele de soare ce printre nori văzute
 Își perd vioiciunea, făcându-se plăcute.
 Dar Mahomet o cheamă, alături o invită.
 – „Vin!” zice padișahul, copilă fericită!
 Ești tu o muritoare d-aici din astă lume
 Sau huruie ieșită din ale mării spume?
 Ori ești o dulce floare ce tinerile zori,
 Jucându-se, perdură din sânul lor de flori?”
 La sunetul tamburii, copila răpitoare
 S-avântă înc-o dată pe scumpele covoare.
 Hadânul o preurmă... Ea cade câteodată
 Pe brațele lui negre, în aer legănată,
 Și seamănă, pe brațe-i, un fermec virginal,
 Ca o steluță dalbă în fruntea unui val.
 Dar muzica-ncetează. S-aude o strigare.
 Frumoasa baiaderă alunecă în mare!
 .....
 Din lunga-i amortire sultanul deșteptat,
 Caicul să-i prezinte la robi a ordonat.

Cât pentru baiadera ce unda o răpise,
Sultanul când se duse, femeilor le zise:
„Era o floare dulce, ca tinerile zori,
Jucându-se, perdură din sânul lor de flori,
Și cu apusul zilii, se-ntoarce către soare
Așa precum venise, frumoasă, răsătoare!”

ALMELAIUR

Pe unda poleită de miriade stele
Se leagănă, murmur,
În horă grațioasă suave aurele,
Și joc cu răsfățare în bucla dulcii mele,
Frumoasii Almelaiur.

Colo suspină valul sub maluri cununate
De chioscuri de porfir;
Colo delfinul saltă în jocuri răsfățate
Pe undele încinse de brăuri colorate
De raze dulci de fir.

Și cerul, și pământul, și marea fără punte,
Saraiuri, toate zbor,
Și luna cu chip d-aur se leagănă pe munte;
Iar dulcea mea hanâma ascunde alba frunte
În sânu-mi arzător.

Cu vorbe amoroase, cu tânără muștrare,
Îmi zice ea duios:
„Cu mult e mai plăcută a noastră răsfățare
Decât acele raze ce scânteie pe mare,
Amantul meu frumos!”

Ea zice și suspină, și două lacrimele
Se scură tremurând
Pe ale feții albe garoafe dulci, junele,
Ce tremură sfoase ca razele din stele
Pe valul mării blând.

Eu, ca s-adorm suspinul ce încă rătăcește
În sânu-i delicat,

Rădic atunce vălu-i ce fața-i umbrește,
P-o mandolină d-aur ce dulcea mea iubește
Eu astfel am cântat:

„Vino, dulcea mea iubită,
Valul doarme, liniștit,
Vezi, caicul meu invită
Cu catartul aurit!

Coardele-i sunt de mătase;
Velele-i sunt de atlas,
Printre unde, de vânt trase,
Să plutim drag pe Bogaz!

Pentru muncă, floare dulce,
Eu alt aur nu primesc
Decât aurul ce luce
Printre părul tău ceresc!”

Așa cântam pe mare și alba mea frumoasă
Pe brațu-mi adormea,
Șoptind cu răsfățare: „O, noapte grațioasă,
Oprește zborul dulce pe lumea mincinoasă,
Pe fericirea mea!”

SĂRUTAREA

– „Sus pe stâncă luna luce,
Valul pare-adormitor,
Lasă-mă, hanâma dulce,
Să-ți dau un sărut d-amor!”

– „Nu voi vorbă ce ne minte!
Caigi, nu! nu voi eu!
Când iubim, să fim cu minte!
Ce privești tu, dragul meu?”

– „Văz un val de vijelie,
Altele în urmă-i vin!
Ce îmi pasă însă mie?
Noi mai iute-o să plutim!”

„Să ne-ntoarcem! Mor de frică!
Vântul vine... A sosit!
Șimț că valul ne rădică:
Oh! sărută, crud iubit!”

LEILI

O, streine, vino și te desfătează
Pe aceste maluri pline de-ncântări,
Unde tinerețea încă se păstrează,
Unde-amorul are încă dulci visări,
Unde hurioara¹ edenului dulce,
L-ale halaicii² cântece de dor,
Vine și răsfăță până să se culce,
Florile răsând de-dup-acest Bosfor;
Unde o femeie are frumusețea
Stelilor de aur ce în noapți lucesc,
Și fecioara dulce are tinerețea
Rozelor sălbateci care ne răpesc;
Unde ziua-i albă, noaptea înstelată,
Și-aerul bea dulce roua dupe crin.
O, eden al lumii! fața ta curată
Cu atât ne-ncântă cu cât te privim!
Cât de mult copiii lui Osman cel mare
Cată să blasfeme frumusețea ta,
Cauză de lupte și de turburare
Ce-a făcut și face lacrimi a vărsa!
D-astă frumusețe, dar fatal și dulce,
Spiritele noastre le-am văzut slăbind!
În locașul vieții moartea se-ntroduce,
Ea le țese viața cu aur și argint.
Nu! nimic nu schimbă cruda ursitoare!
Tot ce fu prea mare cată a slăbi!
Pretutindeni unde Dumnezeu, sub soare,
A creat o țară demnă d-a răpi,
Popolii suspină sub a lor durere
Și târăsc cu lanțul viața de amar!
Crimele, virtuții urmă cu plăcere,
Peste tot în lume relele răsar!
Am putea să zicem, viață și lumină
S-a făcut, viază de la început,

Numai ca s-ajute a se face-o crimă,
Și cu toate astea soarele-i plăcut!
Totul favorează pe cei răi în lume!
Nu mai e speranță pentru ast pământ!
Libertatea fuse însuși ea un nume?
Nici acea speranță, fică de mormânt,
D-a vedea odată, într-o crudă oară,
Aste triste rele fără de finit,
Nedreptăți amare ce ne înconjoară
Dispărând cu lumea care le-a hrănit?

Aurele line trec cu răsfățare,
Înflorind suprafața laturii Bosfor
Și formând o cale-n mozaici bizare,
Care-ncântă ochii cu lumina lor.
Pe această cale unde se îngână
Ale lunii raze c-umbra desii seri,
Scântei peștișorii, splendidă țărănă,
Cum în visul dulce zboară dulci plăceri.
Albe odalisce se cobor pe mare
Pline de plăcere, din al lor serai,
Ca un cârd de paseri ce cu răsfățare
Zbor la focul dulce soarelui de mai.
Zgomotul lor însă umple de plăcere
Și de gelozie dalba Bulbuli
Ce l-aceste șopte cântă-a sa durere
Printre chiparișii de la Candili.

O sultană jună se uita pe mare
De la o fereastră din al ei serai,
Care miră-n unde formele bizare;
Mâna sa răsfăță părul ei bălai.
Un caic sosește în tăcere-adâncă
Și pe sub ferestre la serai a stat.
Luna se ascunde dup-un vârful de stâncă
Și o voce dulce astfel a cântat:

„Eu nu am sarai pe mare
Cu coloane de porfir;
Ca s-atrag a ta cătare,
Nu sunt pașă, nici vizir.